

Mirja Järvinen
uskoo, että
myönteisyys
elämää kohtaan
kantaa pitkälle.

50 vuotta käsitöitä ja naurua

Mirja Järvinen: "Onnellisuus ei ole määränpää vaan elämäntapa"

Nainen touhuu hiukset ponihännällä ja farkut jalassaan. Ympärillä pyörii lapsilauma.

Lapsena **Mirja Järvisellä** oli voimakas mielikuva siitä, millainen aikuinen hänestä tulisi. Ystäväkirjan kohtaan ”miksi aion tulla isona” hän kirjoitti ”onnelliseksi”.

Vuodesta 1998 lähtien hänellä on ollut ponihäntä, farkut ja lapsilauma. Onnellinen hän on ollut aina.

Järvisen mielestä negatiivisuus on turhaa. Aina ei ole ollut syytä olla onnellinen, mutta ei

siihen syytä tarvitakaan. Hänen ajattelutapaansa kuvaa hyvin sanonta ”onnellisuus ei ole määränpää vaan elämäntapa”.

Yliopiston kautta floristiksi

Mirja Järvinen syntyi Rautajärvellä 30. huhtikuuta 1965. Perhe muodostui vanhemmista ja kahdesta isoveljestä. Isovanhemmat asuivat kilometrin päässä.

Luonto oli leikkikenttä ja satumaailma. Lapsuus kului metsissä kulkien ja leikkien.

Rautajärven alakoulussa

oli 80 oppilasta ja ulkovessat. Opettaja oli Jumalasta seuraava. Järvinen oli ahkera ”ysin tyttö”, jolle koulunkäynti oli melko helppoa.

15-vuotiaana hän käveli pitkin Onkkaalantietä ja kysele taloista vapaata huonetta. Hän oli aloittamassa lukion Pälkäneellä ja tarvitsi viikoiksi asuinpaikan. Huone löytyi.

Lukion jälkeen Järvinen lähti Tampereelle yliopistoon.

– Opiskelin pääaineenani kotimaista kirjallisuutta ja sivuaineina tiedostus- ja puheoppia. Minusta piti tulla toimittaja. Opinnot olivat lii-

an teoreettisia, mutta kiva, että tuli koettua..

Järvinen halusi tehdä jotakin konkreettista, joten hän kutoi jatkuvasti, myös luennoilla. Kesät hän oli töissä kukkakaupassa Luopioisissa.

Vajaan kolmen vuoden jälkeen Järvinen jätti yliopisto-opinnot kesken, muutti Luopioisiin ja opiskeli oppisopimuksella floristiksi. Työskenneltään 12 vuotta kukka-kaupassa hän jäi ensimmäiselle äitiyslomalleen ja vaihtoi alaa.

Maalaisjärki ja syli

– Tämä on kliseistä, mutta elämäni onnellisimpia hetkiä on kolme, Mirja Järvinen sanoo.

Jami syntyi vuonna 1997 ja **Janette** kolme vuotta myöhemmin. Nelihenkinen perhe asui pienessä rivitaloasunnossa Luopioisissa. Kun isovanhempien talo tyhjentyi, he muuttivat sinne. **Jaanus** syntyi Rautajärvellä vuonna 2002.

Esikoinen oli vasta kahdeksan kuukauden ikäinen, kun Järviseltä kysyttiin, alkaisiko hän perhepäivähoitajaksi. Alle kolmevuotiaille sisaruksille tarvittiin nopeasti hoitopaikka.

Järvistä jännitti ja mietitytti oma osaaminen, mutta kaikki sujui hyvin. Omista lapsista ja hoitolapsista muodostui tiivis ryhmä.

Tällä hetkellä hänellä on päivähoitossa neljä alle kouluikäistä ja iltapäivähoitossa yksi koululainen.

Järvinen on hoitanut lapsia työkseen 17 vuotta, mutta ei suostu esiintymään lastenkasvatuksen asiantuntijana eikä halua lähteä neuvomaan.

– Kunpa olisikin jokin niksi. Muuta en osaa sanoa kuin maalaisjärki ja syli. Ei se mitään avaruustiedettä ole, Järvinen hymyilee.

Käsityöinto verenperintönä

Mirja Järvinen on monelle tuttu kasvo käsityöihmisenä ja kyläaktiivina. Hän kokee ihmisten kanssa touhuamisen palkitsevaksi, mutta toisinaan yhdistystoiminta on vienyt liikaa aikaa ja energiaa.

Hän on Kukkiain Kädentaitajien perustajajäsen ja mukana muun muassa Rautajärven kyläyhdistyksen ja Luopioisten Marttojen toiminnassa.

Kukkiain Kädentaitajat pitävät kesäisin myymälää ja menevät usein kauemmaksikin myymään töitään. Porukasta saa ehdotuksia ja innoitusta.

Käsityöt ovat olleet Järvisen rakas harrastus lapsesta asti. Hän kokeilee mielellään kaikkea erilaista ja jatkaa sitten sitä, mikä alkaa sujua ja tuntua omalta. Eniten hän neuloo,

huovuttaa villasta ja tekee kortteja. Oppinsa hän on saanut mummultaan, äidiltään, kirjallisuudesta ja kokeilemalla.

Katuminen ei kannata

– Aina on paras aika. Nuoruus kulminoituu 1980-luvulle, se on toinen. Silloin oli jo paljon vapauksia, mutta niistä paheista ja vaaroista, jotka nykyään tunnetaan, ei ollut silloin vielä tietoaakaan. Toinen on nykyhetki, siitä voi aina tehdä parhaan, Järvinen toteaa.

Huumoria ja nauramista hän pitää tärkeinä. Helpottaa, jos osaa välillä nauraa itselleen.

– Jos elämässä ei ole muuta oppinut, niin sen, ettei mistään voi olla varma. 25-vuotiaana luuli tietävänsä kaikesta kaiken. Nykyään tuntuu välillä siltä, ettei tiedä mistään mitään. No ei ihan niinkään, mutta on huomannut, ettei ole olemassa yksitäisiä ehdottomia totuuksia. Silti tuntuu hullulta täyttää 50, ei tunnu yhtään vanhemmalta kuin 25-vuotiaana, hän sanoo.

Järvisen mukaan asiat on hyvä pitää oikeissa mittasuhteissa.

– Jotain ehkä kannattaisikin katua, mutta ei kuitenkaan kannata. Kaikki on opiksi, Järvinen pohtii.

Mirja Järvinen kuuluu Kukkiain Kädentaitajien perustajajäseniin.